

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **E. A.**, narozený X,
státní příslušnost Turecká republika,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
sídlem Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty,
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha,

proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2023, č. j. CPR-34957-3/ČJ-2023-930310-V248,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 27. 9. 2023, č. j. CPR-34957-3/ČJ-2023-930310-V248, jímž bylo coby opožděné dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kontroly, pátrání a eskort (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 13. 7. 2023, č. j. KRPU-129053-28/ČJ-2023-040022-SV-ZZ (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím krajské ředitelství podle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložilo žalobci správní vyhoštění a stanovilo dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce dva roky od okamžiku vycestování. Prvostupňovým rozhodnutím zároveň krajské ředitelství stanovilo žalobci dobu k vycestování z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce třiceti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí a vyslovilo, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je založeno na nedostatečných skutkových zjištěních v rozporu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. Správní orgány pochybily, když při výsledku konaném dne 12. 7. 2023 adekvátně nereagovaly na odkazy žalobce na nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu. Žalobce při výsledku sdělil, že má důkazy o hrozícím nebezpečí v mobilu, který neměl při výsledku u sebe, jelikož byl zajištěn Policií České republiky, a je schopen je doložit. Konstatoval, že v zemi původu mu hrozí pronásledování v souvislosti s domnělými vazbami na hnutí Gülen, které jsou dle tureckých zákonů stíhány jako členství v ozbrojené teroristické organizaci. Pokračoval, že z protokolu o výsledku je zřejmé, že výslech byl veden pouze jako formalita, což vyplývá z odpovědí na poslední dvě otázky na poslední straně protokolu, které žalobce takto nesdělil. Tudíž podle žalobce není jasné, jak ve skutečnosti odpověděl a do jaké míry svým procesním právům porozuměl. O nenáležitém posouzení situace žalobce lze pochybovat i s ohledem na skutečnost, že několik hodin po provedeném výsledku bylo od Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, doručeno do spisu kladné závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do Turecka.
3. Žalobce konstatoval, že na jeho odpovědi při výsledku nebylo adekvátně reagováno, ačkoliv z nich bylo zjevné, že si neuvědomuje, že mu hrozí bezprostřední návrat do země původu. Je to zjevné z toho, že žalobce byl pevně přesvědčen, že mu bude umožněno pokračovat dále do Německa a že nebyl žádán o předložení důkazů o hrozícím nebezpečí v zemi původu či konkretizování tvrzení, což mělo krajské ředitelství učinit s ohledem na zásadu materiální pravdy. Žalobce zdůraznil, že si vůbec nebyl vědom povahy zajištění a souvislosti řízení o správním vyhoštění s institutem mezinárodní ochrany.
4. Dále žalobce namítal, že procesní postup krajského ředitelství a žalované při posuzování podmínek pro prominutí zmeškání úkonu v podání odvolání představuje závažné pochybení spočívající v nesprávné aplikaci § 41 odst. 2 správního řádu. Tím byl žalobce připraven o účinný prostředek právní nápravy dle čl. 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“). Konstatoval, že žalovaná nesprávně zamítla jeho odvolání jako opožděné a navrhl přezkoumání usnesení krajského ředitelství ze dne 20. 9. 2023, č. j. KRPU-129053-46/ČJ-2023-040022-SV-ZZ (dále jen „usnesení o neprominutí zmeškání odvolací lhůty“), jímž bylo dle § 41 správního řádu rozhodnuto, že se zmeškání podání odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v zákonné lhůtě nepromíjí. K přípustnosti přezkumu v nyní projednávané věci žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007-49.

5. Žalobce pokračoval, že neměl efektivní přístup k právní pomoci. Až 10. 10. 2023 byl zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková (pozn. soudu – žalobce měl pravděpodobně na mysli Vyšší Lhoty, neboť v Bálkové byl zajištěn již 13. 7. 2023), což je velmi špatně dostupné místo s omezenými možnostmi telefonické komunikace. Dodal, že v České republice nikoho nemá a trvalo dlouho, než se dokázal spojit s příbuznými v Německu a začal svou situaci smysluplně řešit. Nesouhlasil s krajským ředitelstvím, že Zařízení pro zajištění cizinců Bálková je navštěvováno jedenkrát týdně Advokátní kanceláří Volopich, Tomšíček & spol., v čemž lze spatřovat dostatečný přístup k právní pomoci, neboť možnost setkání s advokátem vyžaduje současně přítomnost tlumočníka a dostatek času pro probrání věci. Podle krajského ředitelství se měl žalobce setkat s advokátem výše zmíněné advokátní kanceláře dne 31. 7. 2023, což měla být rozhodná skutečnost pro běh lhůty pro učinění zmeškaného úkonu dle § 41 odst. 2 správního řádu. Zdůraznil, že k této schůzce došlo až po uplynutí lhůty pro podání odvolání, přičemž nevěděl, že existuje možnost prominutí jejího zmeškání dle § 41 správního řádu. Žalobce tak svou schůzku s advokátem soustředil na otázku podání žádosti o mezinárodní ochranu, nikoliv na správní vyhoštění, přičemž tlumočník byl přítomen pouze na telefonu, a žalobce nebyl jediným cizincem, který na advokáta toho dne čekal. To vše mělo za následek, že schůzka s advokátem proběhla narychlo, bez možnosti žalobce si vše promyslet a po promyšlení se opět s advokátem poradit.
6. Žalobce podotkl, že důkazem o jeho uvažování je rovněž skutečnost, že i současného právního zástupce rovněž kontaktoval za účelem řešení mezinárodní ochrany, nikoliv správního vyhoštění. Současný právní zástupce žalobce sám požádal o nahlédnutí do správního spisu a z procesní opatrnosti podal blanketní odvolání, aniž by věděl, zdali bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalobce neměla situace dokonalé řešení, neboť v případě nepodání blanketního odvolání by hrozilo riziko nedodržení lhůty pro podání odvolání. Zároveň nebylo možné spojit žádost o prominutí zmeškání lhůty dle § 41 správního řádu s odvoláním, neboť právní zástupce neměl k dispozici spisový materiál ani rozhodnutí, proti kterému mělo odvolání směřovat. Lhůta dle § 41 odst. 2 zákona o pobytu cizinců tak měla začít běžet nejdříve 11. 9. 2023, spíše však až 25. 9. 2023, kdy bylo právnímu zástupci umožněno se seznámit se spisovým materiálem.
7. Žalobce k právu zajištěného cizince na zajištění účinné právní ochrany poukázal na závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 11. 2016, sp. zn. I. ÚS 630/16.

Vyjádření žalované k žalobě

8. Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě zrekapitulovala průběh správního řízení a navrhla žalobu zamítnout.

Ústní jednání soudu

9. Ústního jednání soudu konaného dne 4. 12. 2023 se žalobce účastnil prostřednictvím videokonferenčního zařízení z Okresního soudu ve Frýdku-Místku za účasti tlumočnice do tureckého jazyka. Právní zástupce žalobce setrval na písemném znění žaloby a doplnil, že hnutí Gülen, s nímž je žalobce v Turecku spojován a hrozí mu za to trestní stíhání, je za teroristickou organizaci vnímáno pouze tureckými orgány nikoliv na mezinárodní scéně. Právní zástupce žalobce zrekapituloval průběh správního řízení a podotkl, že žalobce nerozuměl souvislosti mezi řízením o správním vyhoštění a řízením o žádosti o mezinárodní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ochraně, na které se při právních poradách soustředil. Dále všeobecně upozornil na nedostatečnou kvalitu právních služeb poskytovaných bezplatně cizincům v České republice. Sdělil, že žalobce byl omezen na osobní svobodě a byl neznalý místního jazyka a práva, a proto si nebyl vědom významu právních institutů jako je navrácení v předešlý stav a správní vyhoštění, a tudíž se svým právním zástupcem včas nekonzultoval relevantní skutečnosti své situace. Právní zástupce žalobce uvedl, že žalobce se snažil při svém pobytu v zařízení pro zajištění cizinců podat žádost o mezinárodní ochranu, avšak když se o to u sociálního pracovníka pokusil, bylo mu sděleno, že musí týden počkat, až bude k dispozici tlumočník. Když za onen týden žádost o mezinárodní ochranu podal, byla odmítnuta jako opožděná, což svědčí o obtížích zajištěných cizinců s uplatňováním jejich práv.

10. Právní zástupce žalobce navrhl doplnění dokazování, a to rozsudkem Městského soudu v Praze ve věci vedené pod sp. zn. 14 A 139/2023, jímž měl být konstatován nezákonný zásah, neboť žalobci nebylo umožněno podat včasnou žádost o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců (rozsudek byl podle právního zástupce žalobce vyhlášen v průběhu konání ústního jednání). Alternativně navrhoval, aby si soud vyžádal od Městského soudu v Praze protokoly o svědeckých výpovědích sociálních pracovníků zařízení pro zajištění cizinců vyhotovených ve výše uvedené věci. Navrhovanými důkazy měla být prokázána dysfunkčnost zařízení pro zajištění cizinců ve vztahu k faktické neuskutečnitelnosti včasného podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobcem.
11. Sám žalobce vypověděl, že v období od 13. do 20. července 2023 několikrát sdělil sociálním pracovníkům v zařízení pro zajištění cizinců, že chce požádat o mezinárodní ochranu, načež mu bylo odpovězeno, že tak nelze učinit, neboť není k dispozici tlumočník. Žalobce konstatoval, že v zařízení pro zajištění cizinců bylo shánění tlumočníků velmi problematické a tlumočení vždy probíhalo jen prostřednictvím telefonu nebo videokonference. Žalobce dodal, že pro absenci tlumočníka nemohl provést několik porad se svým právním zástupcem.
12. Soud podle § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) neprovedl dokazování rozhodnutím Městského soudu v Praze sp. zn. 14 A 139/2023 ani navrhovanými výsledky svědků (sociálních pracovníků zařízení pro zajištění cizinců). Soud dokazování neprovedl, neboť existovaly podstatné skutkové odlišnosti v řízení o správním vyhoštění a v řízení o žádosti o mezinárodní ochraně. V řízení o správním vyhoštění nebylo sporováno, že by právní konzultace se žalobce opakovaně proběhla, proto měl soud za to, že mohl ve věci rozhodnout, aniž by prováděl důkaz rozhodnutím či výsledky svědků. Rovněž byl soud v posuzované věci povinen rozhodnout ve lhůtě 60 dní dle § 172 odst. 8 zákona o pobytu cizinců, přičemž rozhodnutí navrhované jako důkaz bylo v den jednání soudu toliko vyhlášeno a nebylo známo, kdy bude jeho písemné vyhotovení dostupné.
13. V konečném návrhu právní zástupce žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Současně navrhl, aby soud uložil žalované povinnost nahradit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.

Posouzení věci soudem

14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ustanovení § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

15. Po prostudování skutkového a právního stavu věci dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Soud předesílá, že rozhodnutí, proti němuž žalobce brojí, je rozhodnutí, kterým nebylo meritorně rozhodováno o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, nýbrž rozhodnutí, kterým bylo odvolání žalobce dle § 92 odst. 1 správního řádu zamítnuto pro opožděnost. Nejvyšší správní soud k tomuto v rozsudku ze dne 27. 4. 2012, č. j. 5 As 111/2011-87, uvedl: „V souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu je soud v případě žaloby proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání jako opožděného nebo nepřípustného oprávněn zkoumat v mezích žalobních bodů pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděné nebo nepřípustné odvolání a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2003, č. j. 5 A 14/2002 - 35, publikovaný pod č. 287/2004 Sb. NSS, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 105, též rozsudky zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 As 51/2006 - 112, ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111, ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75, všechny dostupné na www.nssoud.cz).“ V návaznosti na uvedené závěry Nejvyššího správního soudu se soud zabýval tím, zda zde byly důvody pro zamítnutí odvolání žalobce pro opožděnost a s tím souvisejícím usnesením o neprominutí zmeškání odvolací lhůty.
17. Žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ve věci, neboť považoval provedený výslech toliko za formalitu. O pouhé formálnosti provedeného výslechu podle žalobce svědčí i to, že závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce do země původu bylo vydáno tentýž den, co byl proveden výslech.
18. Soud se neztotožňuje s námitkou, že výslech žalobce byl pouhou formalitou. Soud konstatuje, že výslech žalobce byl veden za přítomnosti tlumočnice, proti jejímuž tlumočení nevznel žádné námitky. Z protokolu o výslechu je patrné, že je dostatečně individualizovaný, neboť odpovědi na otázky vytvářejí jedinečný příběh žalobce. Odpovědi na závěrečné otázky působí spíše jako poučení žalobce, než jako jeho odpověď, avšak soud to nehodnotí jako skutečnost celkově znevěrohodňující průběh výslechu žalobce. Soud rovněž konstatuje, že při výslechu bylo reagováno adekvátně na výpovědi žalobce. Žalobce při výslechu jednoznačně konkretizoval, že hrozící nebezpečí spatřuje v tom, že má jít v Turecku k soudu za styk s lidmi, kteří nesouhlasí s vládou, a že by mohl být poté uvězněn. Rovněž uvedl, že všechny informace odůvodňující jeho obavy má v mobilu a v případě žádosti by byl schopen vše doložit. Tedy krajské ředitelství nepochybilo, když se žalobce nedotazovalo na další podrobnosti stran jeho obav a důkazů v mobilu, neboť žalobce obavy specifikoval dostatečně určitě. Soud tedy nepřisvědčil námitce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
19. Stran závazného stanoviska Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 7. 2023 k možnosti vycestování žalobce do vlasti soud sděluje, že přestože bylo vydáno ve stejný den, kdy se konal výslech žalobce, závazné stanovisko zohledňuje okolnosti uváděné žalobcem týkající se jím udávaných potíží s vládou Turecka. V závazném

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stanovisku je výslovně uvedeno, že při zohlednění těchto obav žalobce i dalších jeho výpovědí a okolností případu, nepředstavuje pro žalobce návrat do vlasti hrozbu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ze strany vládních orgánů Turecka. Soud tedy neshledal uvedenou námitku důvodnou, neboť závazné stanovisko zohledňovalo konkrétní okolnosti případu žalobce, přestože bylo vydáno jen několik hodin provedeném výsledku.

20. K námitce, že žalobce nechápal souvislost mezi řízením o žádosti o mezinárodní ochranu a řízením o správním vyhoštění soud předně sděluje, že žalobce měl od zahájení řízení o správním vyhoštění ustanovenou tlumočnici, proti jejímuž tlumočení nevznasl žádné námitky. Žalobce byl zajištěn dne 11. 7. 2023, dne 12. 7. 2023 bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění, byla mu ustanovena tlumočnice a byl proveden výslech již za součinnosti tlumočnice. Rovněž za součinnosti tlumočnice byl žalobce dne 13. 7. 2023 seznámen s rozhodnutím o zajištění za účelem správního vyhoštění, poučením o náhradě nákladů spojených se zajištěním a správním vyhoštěním, poučením o možnosti vyrozumění dalších osob při zajištění za účelem správního vyhoštění, informací o možnosti požádat o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, informací o možnosti požádat o dobrovolný návrat, prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění a rozhodnutí o nákladech správního řízení. Žalobce byl tedy opakovaně poučen o tom, jaké řízení se s ním vede, proč byl zajištěn a že může být vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, k čemuž nakonec došlo. Žalobce byl rovněž poučen o možnosti podat žádost o mezinárodní ochranu, přičemž z jeho výpovědi u výsledku vyplývá, že je ohledně institutu mezinárodní ochrany a požadavků na cizince překračující státní hranice dobře informován, přičemž cílem žalobce bylo podat žádost o azyl v Německu, kde chtěl pracovat, přičemž po získání azylu jej měla do Německa následovat rodina. Výše již soud zmínil, že žalobce při výsledku uvedl, že v případném řízení o azylu byl schopen doložit informace z mobilu o jemu hrozícím nebezpečí ve vlasti. Soud tedy neuvěřil žalobci, že nechápal souvislost (rozdíl) mezi řízením o žádosti o mezinárodní ochranu a řízením o správním vyhoštění. Jak vyplývá z výsledku žalobce, ten věděl, že k cestě do Německa potřebuje cestovní pas a vízum, a proto také cestoval skrytě prostřednictvím převaděčů. Za této situace soud nevěří tomu, že by si žalobce mohl myslet, že po svém zajištění bude moci bez dokladů pokračovat v cestě do Německa.
21. Dále se soud zabýval námitkou, že žalobce neměl efektivní přístup k právní pomoci. Z vyjádření Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 14. 9. 2023 plyne, že v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková, kde byl žalobce zajištěn od 13. 7. 2023, zajišťuje právní poradenství pro cizince jednou týdně Advokátní kancelář Volopich, Tomšíček & spol. Žalobce byl podle vyjádření s touto skutečností seznámen při vstupním pohovoru sociální pracovnící dne 21. 7. 2023 za součinnosti tlumočnicka na telefonu. O poskytování právního poradenství v Zařízení pro zajištění cizinců Bálková rovněž informuje televizní vysílání v různých jazykových mutacích v předubytovacích prostorech cizince, kteří čekají na dokončení vstupních vyšetření, a tyto informace jsou rovněž vyvěšeny na informačních tabulích v samotném zařízení. Žalobce po vstupním pohovoru nepožadoval poskytnutí právního poradenství. Využil jej až dne 31. 7. 2023, 14. 8. 2023 a 4. 9. 2023. Žalobce nepopíral, že mu právní poradenství bylo opakovaně poskytnuto, avšak tvrdil, že se při konzultacích soustředil toliko na mezinárodní ochranu, nikoliv na správní vyhoštění. Nicméně, jak uvedl soud výše, žalobce si byl dobře vědom rozdílu mezi institutem mezinárodní ochrany a správního vyhoštění, a tudíž měl možnost s advokátem prokonzultovat rozhodnutí o správním vyhoštění (prvostupňové rozhodnutí) již dne 31. 7. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

22. Podle § 170 odst. 2 věty první části před středníkem zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]roti rozhodnutí o správním vyhoštění lze podat odvolání do 10 dnů [...]“
23. Podle § 41 odst. 2 správního řádu platí, že „[p]ožádat o prominutí zmeškání úkonu účastník může do 15 dnů ode dne, kdy pominula překážka, která podateli bránila úkon učinit. S požádáním je třeba spojit zmeškaný úkon, jinak se jím správní orgán nezabývá. Zmeškání úkonu nelze prominout, jestliže ode dne, kdy měl být úkon učiněn, uplynul jeden rok.“
24. V návaznosti na výše uvedené soud doplňuje, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 13. 7. 2023. Posledním dnem desetidenní odvolací lhůty bylo tedy pondělí 24. 7. 2023. První konzultace žalobce s advokátem po doručení prvostupňového rozhodnutí žalobci se uskutečnila dne 31. 7. 2023, což byl také den, kdy pominula překážka, která žalobci bránila v podání odvolání, neboť mu byly poskytnuty právní služby. Patnáct dnů, během nichž mohl žalobce požádat o prominutí zmeškání úkonu dle § 41 odst. 2 správního řádu uplynulo dne 15. 8. 2023, což byl poslední den, kdy mohl žalobce požádat o prominutí zmeškání podání odvolání. Krajskému ředitelství však bylo odvolání společně s žádostí o navrácení v předešlý stav doručeno až dne 11. 9. 2023, tedy po uplynutí subjektivní lhůty k podání žádosti o navrácení v předešlý stav. Soud podotýká, že podmínky pro uplatnění institutu navrácení v předešlý stav jsou striktně dány a dle zásady *vigilantibus iura scripta sunt* (bdělému náleží právo) bylo na žalobci, aby svá práva uplatnil včas (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 Azs 335/2016-35). Odvolání žalobce tedy bylo správně zamítnuto jako opožděné.
25. Soud závěrem sděluje, že i v řízení o zajištění a prodloužení zajištění se zkoumá, zda nejsou dány důvody bránící správnímu vyhoštění, a tedy žalobce může své argumenty uplatnit i v dalších řízeních.
26. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu

a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 4. prosince 2023

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.